

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 537

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 29 iulie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 642 din 17 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) și ale art. 121 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	2-3	Decizia nr. 708 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 alin. (1) lit. c) și alin. (2) din Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice	9-12
Decizia nr. 688 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 din Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice.....	3-5	Decizia nr. 782 din 16 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) și art. 51 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	12-13
Decizia nr. 698 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 271, 272 și 273 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă	5-7	Decizia nr. 783 din 16 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	14-15
Decizia nr. 699 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (5) și art. 84 alin. (1) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	7-9	Decizia nr. 784 din 16 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 82 alin. (1) și (3) lit. a) pct. (i) și art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 642

din 17 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) și ale art. 121 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Iulia Antoanella Motoc — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Marieta Safta — prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) și ale art. 121 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Florin Botezatu în Dosarul nr. 4.487/330/2009 al Tribunalului Ialomița — Secția penală.

La apelul nominal este prezent autorul excepției, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, autorul excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate invocate și anularea procesului-verbal de contravenție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.487/330/2009, **Tribunalul Ialomița — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) și art. 121 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Florin Botezatu în cadrul unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prin dispozițiile legale criticate se prevăd două sancțiuni pentru comiterea aceleiași fapte contravenționale, respectiv aplicarea unei amenzi contravenționale și reținerea permisului de conducere auto. Reținerea permisului de conducere auto și suspendarea dreptului de a conduce încalcă, în opinia autorului excepției, dreptul la liberă circulație.

Tribunalul Ialomița — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză, în privința art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, este neîntemeiată, iar cu privire la art. 121 din același act normativ, precizează că a fost abrogat. Mai arată că, în ipoteza în care petentul a înțeles să invoce dispozițiile art. 121 alin. (1) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, acestea nu încalcă dreptul la liberă circulație.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 102 alin. (3) lit. e) și art. 121 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 are următorul cuprins: „(3) *Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 90 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte:*

[...]

e) *depășirea cu mai mult de 50 km/h a vitezei maxime admise pe sectorul de drum respectiv și pentru categoria din care face parte autovehiculul condus, constatată, potrivit legii, cu mijloace tehnice omologate și verificate metrologic.*”

Art. 121 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 a fost abrogat prin art. I pct. 59 din Ordonanța de urgență a Guvernului 69/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 29 iunie 2007.

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 25 privind libera circulație și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea reține următoarele:

I. Critica dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 este neîntemeiată. Într-o jurisprudență constantă, Curtea a statuat că art. 25 din Constituție privind dreptul la liberă circulație nu are legătură cu dreptul de a conduce vehicule. De exemplu, prin Decizia nr. 210 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 20 aprilie 2007, Curtea a statuat că „dreptul la liberă circulație vizează libertatea de mișcare a cetățeanului, textul constituțional reglementând ambele aspecte care formează acest drept fundamental, și anume: libera circulație pe teritoriul României și libera circulație în afara teritoriului țării.

Dreptul la liberă circulație, astfel cum este reglementat de Constituția României, prin receptarea sa din Pactul internațional privitor la drepturile civile și politice, nu include și dreptul de a conduce autovehicule, respectiv de a deține un permis de conducere auto în acest scop, prevederile constituționale nefăcând referire și la mijloacele de transport prin care se realizează libera circulație. Ca urmare, fiecare cetățean poate folosi mijloacele de transport pe care le consideră potrivite (rutiere, feroviare, aeriene, fluviale, navale, mijloacele de transport în comun sau personale), cu respectarea regulilor impuse prin actele normative care reglementează utilizarea acestora”.

Cât privește invocarea încălcării dispozițiilor art. 53 din Constituție, Curtea observă că textul constituțional se referă exclusiv la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți prevăzute de Constituție, iar normele criticate nu restrâng drepturi constituționale, ci prevăd sancționarea unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere. Pe de altă parte, alin. (1) al art. 53 prevede, între alte situații, că exercițiul unor drepturi poate fi restrâns și pentru apărarea drepturilor și a libertăților cetățenilor.

Referitor la susținerea prin care se contestă reglementarea cumulativă a mai multor sancțiuni pentru aceeași faptă, Curtea

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Florin Botezatu în Dosarul nr. 4.487/330/2009 al Tribunalului Ialomița — Secția penală.

2. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 688

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 din Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

constată că, în cazul săvârșirii unor contravenții la regulile de circulație rutieră, reglementarea prin lege, pe lângă sancțiunea principală — amenda, și a uneia sau mai multor sancțiuni complementare nu este de natură a încălca dispozițiile constituționale, aceste sancțiuni având drept scop înlăturarea stării de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege.

II. Cât privește dispozițiile art. 121 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, Curtea constată că, anterior sesizării sale cu excepția de neconstituționalitate invocată în cauză, acestea au fost abrogate prin art. I pct. 59 din Ordonanța de urgență a Guvernului 69/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice. Astfel fiind, având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare [...]”, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 din Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice, excepție ridicată de Societatea Comercială „Coffee Management” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 27.057/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii părții „Costa International Limited”, prin care aceasta solicită judecarea cauzei în lipsă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. În acest sens, arată că prevederile legale criticate enumeră prerogativele dreptului titularului mărcii și instituie obligațiile negative ale terților, fără a aduce atingere normelor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 27.057/3/2009, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 din Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Coffee Management” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect pretenții decurgând din drepturi de autor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, prin instituirea unui drept exclusiv în favoarea titularului mărcii și prin acordarea posibilității acestuia de a solicita interzicerea folosirii mărcii, fără a se face nicio distincție între drepturile ce ar putea fi invocate de terți, se creează un cadru vădit disproportionat și discriminatoriu, contrar dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare. Consideră că soluția legislativă criticată reprezintă o restrângere a exercitiului drepturilor constituționale invocate, care nu respectă exigențele art. 53 din Legea fundamentală.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate, nici la solicitarea Curții Constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 35 din Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 23 aprilie 1998, cu următorul cuprins:

— Art. 35: „Înregistrarea mărcii conferă titularului său un drept exclusiv asupra mărcii.

Titularul mărcii poate cere instanței judecătorești competente să interzică terților să folosească, în activitatea lor comercială, fără consimțământul titularului:

a) un semn identic cu marca pentru produse sau servicii identice cu acelea pentru care marca a fost înregistrată;

b) un semn care, dată fiind identitatea sau asemănarea cu marca ori dată fiind identitatea sau asemănarea produselor sau serviciilor cărora li se aplică semnul cu produsele sau serviciile pentru care marca a fost înregistrată, ar produce în percepția publicului un risc de confuzie, incluzând și riscul de asociere a mărcii cu semnul;

c) un semn identic sau asemănător cu marca pentru produse sau pentru servicii diferite de cele pentru care marca este

înregistrată, când aceasta din urmă a dobândit un renume în România și dacă, din folosirea semnului, fără motive întemeiate, s-ar putea profita de caracterul distinctiv ori de renumele mărcii sau folosirea semnului ar cauza titularului mărcii un prejudiciu.

În aplicarea alin. 2, titularul mărcii poate cere să fie interzise terților, în special, următoarele acte:

a) aplicarea semnului pe produse sau pe ambalaje;

b) oferirea produselor sau comercializarea ori deținerea lor în alt scop sau, după caz, oferirea sau prestarea serviciilor, sub acest semn;

c) importul sau exportul produselor sub acest semn;

d) utilizarea semnului pe documente sau pentru publicitate.”

Curtea observă că prevederile art. 35 alin. 2 și alin. 3 lit. c) din Legea nr. 84/1998 au fost modificate potrivit art. 1 pct. 26 și 27 din Legea nr. 66/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 9 aprilie 2010, soluția legislativă criticată fiind preluată. În urma republicării Legii nr. 84/1998 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 27 mai 2010, soluția legislativă criticată se regăsește în dispozițiile art. 36 din Legea nr. 84/1998, care au, în prezent, următorul conținut: „(1) Înregistrarea mărcii conferă titularului său un drept exclusiv asupra mărcii.

(2) Titularul mărcii poate cere instanței judecătorești competente să interzică terților să folosească, în activitatea lor comercială, fără consimțământul său:

a) un semn identic mărcii, pentru produse sau servicii identice celor pentru care marca a fost înregistrată;

b) un semn pentru care, datorită faptului că este identic sau asemănător cu o marcă și din cauză că produsele sau serviciile cărora li se aplică marca sunt identice sau similare, există un risc de confuzie în percepția publicului, incluzând riscul de asociere între semn și marcă;

c) un semn identic sau asemănător cu marca, pentru produse sau pentru servicii diferite de cele pentru care marca este înregistrată, când aceasta din urmă a dobândit un renume în România și dacă folosirea fără drept a semnului ar fi în detrimentul caracterului distinctiv al mărcii ori în detrimentul renumelui acesteia.

(3) În aplicarea alin. (2), titularul mărcii poate cere să fie interzise terților, în special, următoarele acte:

a) aplicarea semnului pe produse sau pe ambalaje;

b) oferirea produselor sau comercializarea ori deținerea lor în acest scop sau, după caz, oferirea sau prestarea serviciilor sub acest semn;

c) punerea în liberă circulație, exportul, importul, plasarea sub un regim vamal suspensiv sau economic, precum și acordarea oricărei alte destinații vamale, așa cum acestea sunt definite în reglementările vamale, produselor sub acest semn;

d) utilizarea semnului pe documente sau pentru publicitate.”

Curtea Constituțională urmează să se pronunțe asupra acestor dispoziții de lege, care, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 53 privind restrângerea exercitiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate, sunt transpuse în dreptul intern prevederile art. 5 referitoare la drepturile conferite de marcă, cuprinse în Directiva 2008/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (versiune codificată), publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE) seria L nr. 299 din 8 noiembrie 2008.

De asemenea, Curtea reține că prevederile de lege criticate califică dreptul titularului asupra mărcii ca drept exclusiv, reglementând, în același timp, latura negativă a acestui drept, constând în posibilitatea titularului de a cere instanței judecătorești să interzică terților utilizarea, în activitatea lor comercială, fără consimțământul său, a unui semn identic sau similar. De asemenea, titularul mărcii poate solicita să fie interzise terților actele enumerate exemplificativ de art. 36 alin. (3) din lege. Posibilitatea consacrată legal titularului mărcii, de a acționa contra oricărei persoane care aduce atingere dreptului său, dă astfel expresie opozabilității *erga omnes* a acestui drept exclusiv.

Totodată, Curtea observă că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul de proprietate intelectuală asupra mărcilor constituie un „bun” a cărui protecție este asigurată prin dispozițiile art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea pronunțată în Cauza *Anheuser-Busch Inc. contra Portugaliei*, 2007, Decizia pronunțată în Cauza *Paeffgen GmbH contra Germaniei*, 2007). De aceea, atingerile aduse dreptului titularului mărcii echivalează cu încălcarea dreptului său de proprietate, provocându-i prejudicii care trebuie reparate.

În aceste condiții, Curtea constată că prevederile legale criticate instituie un remediu juridic pentru restabilirea ordinii de drept, care nu poate fi considerat contrar dreptului fundamental

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 din Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice, excepție ridicată de Societatea Comercială „Coffee Management” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 27.057/3/2009 al Tribunalului București—Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 698

din 31 mai 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 271, 272 și 273
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999
privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

la un proces echitabil, dreptului la apărare și nici regulilor constituționale potrivit cărora „*justiția se înfăptuiește în numele legii*” și este „*unică, egală și imparțială pentru toți*”.

Pe de altă parte, Curtea nu poate reține critica textului legal referitoare la faptul că acesta nu face nicio distincție între drepturile ce ar putea fi invocate de terți, de vreme ce aprecierea caracterului legitim al acestor drepturi revine în exclusivitate instanței judecătorești investite cu soluționarea cauzei, iar, în cadrul procesului, partea interesată are posibilitatea de a invoca apărărilor pe care le consideră necesare și de a beneficia de garanțiile care condiționează dreptul la un proces echitabil.

Totodată, Curtea nu poate reține încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție. Faptul că prevederile legale supuse controlului de constituționalitate pun la dispoziția titularului mărcii mijloace juridice de protecție a dreptului său nu echivalează cu crearea pentru acesta a unei situații juridice favorabile, privilegiate. În conflictul cu privire la marcă, titularul mărcii și o terță persoană sunt părți situate pe poziții opuse și cu interese contrare, situația lor diferită justificând, în mod obiectiv și rațional, un tratament juridic diferențiat, compatibil, în acest caz, cu principiul egalității în drepturi.

Având în vedere că nu s-a constatat încălcarea vreunui drept sau a vreunei libertăți fundamentale, Curtea reține că invocarea de către autorul excepției a prevederilor art. 53 din Constituție este irelevantă, excepția de neconstituționalitate urmând să fie respinsă și sub acest aspect.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286, 287 și 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 8.218/3/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 164 din Codul de procedură civilă și a celor invocate din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, care, în urma republicării acestui act normativ, se regăsesc în prevederile art. 271, 272 și 273 din lege. În ceea ce privește dispozițiile art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999, susține respingerea excepției de neconstituționalitate, ca devenită inamisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia nr. 9.736 din 30 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.218/3/2008, *Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286, 287 și 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă.*

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 6.564 din data de 24 octombrie 2008, pronunțată de Tribunalul București — Secția a VIII-a civilă, conflicte de muncă și asigurări sociale într-o cauză având ca obiect acordarea de drepturi bănești. Prin Încheierea din 27 aprilie 2009, Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a dispus sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 286, 287 și 288 din Codul muncii și ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 și a respins ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a art. 164 din Codul de procedură civilă. Autorul excepției a formulat recurs împotriva încheierii, astfel că instanța superioară — Înalta Curte de Casație și Justiție, admitând recursul, a sesizat direct, prin decizie, Curtea Constituțională, cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 286, 287 și 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 286, 287 și 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 sunt „de un formalism excesiv”, de natură să afecteze grav efectivitatea exercitării drepturilor recunoscute de lege atât pentru angajat, cât și pentru angajator și să restrângă nejustificat dreptul la apărare al angajatorului, care este pus într-o situație de dezechilibru față de angajatul care are calitatea de reclamant. Autorul critică faptul că intervalul de timp dintre data primirii citației și data termenului de judecată este prea scurt pentru ca un angajator să își exercite dreptul la apărare și să se achite de sarcina probei care îi revine, iar instanța are posibilitatea de a-l decădea din dreptul de a depune probe și de a formula apărări. De asemenea, arată că prevederile art. 164 din Codul de procedură civilă aduc atingere dreptului la apărare, întrucât lasă la aprecierea instanței posibilitatea conexării cauzelor.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală consideră că „dispozițiile legale contestate sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează că se pot aplica *tale quale* printr-un formalism excesiv, fără a avea în vedere situațiile particulare, care pot apărea pe parcursul judecății litigiilor”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, decizia de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând decizia de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit actului de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 286, 287 și 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003.

Curtea observă că Legea nr. 53/2003 — Codul muncii a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, iar, în urma renumerotării textelor, soluțiile legislative criticate se regăsesc în dispozițiile art. 271, 272 și 273 din lege. Curtea urmează să se pronunțe asupra acestor dispoziții de lege, care au următorul conținut:

— Art. 271: „(1) *Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de muncă se judecă în regim de urgență.*

(2) *Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 15 zile.*

(3) *Procedura de citare a părților se consideră legal îndeplinită dacă se realizează cu cel puțin 24 de ore înainte de termenul de judecată.”;*

— Art. 272: „*Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare.”;*

— Art. 273: „*Administrarea probelor se face cu respectarea regimului de urgență, instanța fiind în drept să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie în mod nejustificat administrarea acesteia.”*

De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții ce au următorul conținut:

— Art. 74: „(1) *Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de drepturi se judecă în regim de urgență.*

(2) *Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 10 zile.*

(3) *Părțile sunt legal citate, dacă citația le-a fost înmănată cel puțin cu o zi înaintea judecării.”;*

— Art. 75: „*În cazul în care sunt contestate măsuri unilaterale dispuse de unitate, aceasta are obligația ca, până la prima zi de înfățișare, să depună dovezile în baza cărora a luat măsura respectivă.”;*

— Art. 77: „(1) *În cazul în care judecata continuă, administrarea probelor se va face cu respectarea regimului de urgență al judecării conflictelor de drepturi.*

(2) *Instanța poate să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie nejustificat administrarea acesteia.”*

În fine, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora: „*Părțile vor putea cere întrunirea mai multor pricini ce se află înaintea aceleiași instanțe sau instanțe deosebite, de același grad, în care sunt aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și al căror obiect și cauză au între dânssele o strânsă legătură.*

Întrunirea poate fi făcută de judecător chiar dacă părțile nu au cerut-o.

Dosarul va fi trimis instanței mai întâi investită, afară numai dacă amândouă părțile cer trimiterea lui la una din celelalte instanțe.

Când una din pricini este de competența unei instanțe și părțile nu o pot înlătura, întrunirea se va face la acea instanță.”

Autorul excepției consideră că textele de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) privind dreptul de acces liber la justiție și la un proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil, ale art. 24 privind dreptul la

apărare și ale art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, ulterior sesizării sale, Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă a fost abrogată prin art. 224 lit. b) din Legea dialogului social nr. 62/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 10 mai 2011, care nu a mai păstrat aceeași concepție legislativă referitoare la soluționarea conflictelor ce au ca obiect exercitarea unor drepturi sau îndeplinirea unor obligații care decurg din legi sau din alte acte normative, precum și din contractele colective sau individuale de muncă.

În aceste condiții, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 a rămas fără obiect.

Cât privește dispozițiile legale criticate din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și cele ale art. 164 din Codul de procedură civilă, Curtea reține că acestea au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași texte constituționale și convenționale și prin prisma unor critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 369 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 11 mai 2010, prin Decizia nr. 1.349 din 19 octombrie 2010,

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 8.218/3/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 271, 272 și 273 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe de judecată.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 699

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (5) și art. 84 alin. (1) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (5) și art. 82 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Amama M. Mekhleif în Dosarul nr. 11.364/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.364/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (5) și art. 82 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**, excepție ridicată de Amama M. Mekhlef într-un litigiu privind regimul străinilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că prevederile art. 46 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 sunt neconstituționale, întrucât presupun impunerea unei anumite perioade pentru căsătorie. Susține că, din acest motiv, contravin dispozițiilor constituționale care consacră caracterul liber consimțit al căsătoriei dintre soți, întrucât nimeni nu are dreptul să impună unei persoane când, unde, cu cine și în ce perioadă să se căsătorească. În ceea ce privește prevederile din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 referitoare la contestarea deciziei de returnare, arată că, în opinia sa, încalcă dreptul la o cale de atac și la dublul grad de jurisdicție.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, precizează că protecția generală a străinilor și ocrotirea familiei sunt garantate în baza prezumției de bună-credință a acestora în raport cu statul român, prezumție care implică și ideea potrivit căreia căsătoria trebuie să fie încheiată în vederea întemeierii unei familii, iar nu în alte scopuri, precum obținerea statutului de refugiat ori a unei alte forme de protecție subsidiară. Totodată, arată că asupra prevederilor art. 84 alin. (1) din ordonanța de urgență menționată Curtea s-a mai pronunțat, amintind, în acest sens, deciziile nr. 243 din 9 martie 2006, nr. 6 din 15 ianuarie 2008 și nr. 858 din 16 iunie 2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 46 alin. (5) și art. 82 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008. Din motivarea excepției rezultă însă că autorul acesteia are în vedere dispozițiile art. 82 alin. (2) teza finală în varianta anterioară republicării ordonanței de urgență, care se regăsesc la art. 84 alin. (1) teza finală din varianta actuală, în vigoare și la momentul ridicării excepției. Ca atare, Curtea apreciază că obiectul excepției îl reprezintă dispozițiile art. 46 alin. (5) și art. 84 alin. (1) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, texte asupra cărora urmează să se pronunțe prin prezenta decizie. Acestea au următorul conținut:

— Art. 46 alin. (5): „(5) *Străinii beneficiari ai statutului de refugiat sau ai protecției subsidiare pot solicita reîntregirea familiei pentru soț/soție numai dacă data la care a fost încheiată căsătoria este anterioară obținerii uneia dintre aceste forme de protecție.*”;

— Art. 84 alin. (1) teza finală: „(1) *Decizia de returnare poate fi contestată în termen de 10 zile de la data comunicării la Curtea de Apel București, în cazul în care aceasta a fost emisă de Oficiul Român pentru Imigrări, sau la curtea de apel în a cărei rază de competență se află formațiunea teritorială care a emis decizia de returnare. Instanța soluționează cererea în termen de 30 de zile de la data primirii acesteia. **Hotărârea instanței este irevocabilă.***”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse la art. 21 — „*Accesul liber la justiție*”, art. 48 — „*Familia*” și art. 129 — „*Folosirea căilor de atac*”. De asemenea, invocă și prevederile art. 13 — „*Dreptul la un recurs efectiv*” din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cele ale art. 2 — „*Dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală*” din Protocolul nr. 7 la aceeași convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 46 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 nu contravin dispozițiilor art. 48 din Constituție. Condiționarea dreptului de a solicita reîntregirea familiei de preexistența unei căsătorii încheiate anterior obținerii formei de protecție acordate de statul român nu este de natură să contravină garanțiilor constituționale care vizează libertatea încheierii căsătoriei, egalitatea soților, precum și dreptul și obligația părinților de a asigura creșterea, educarea și instruirea copiilor, cuprinse în dispozițiile constituționale invocate. De altfel, întrucât textul de lege criticat vizează, prin ipoteză, cetățeni străini sau apatrizi, căsătoria încheiată între aceștia este supusă regulilor specifice statului a cărui cetățenie o au, respectiv, ale statului pe teritoriul căruia își au domiciliul sau reședința, în cazul apatrizilor, astfel că prevederile art. 46 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 nu sunt susceptibile să înfrângă reperatele constituționale arătate.

Condiția anteriorității căsătoriei, impusă de textul de lege criticat, se justifică prin necesitatea prevenirii încheierii acesteia în scopul eludării dispozițiilor legale referitoare la acordarea unei forme de protecție din partea statului român.

Pentru aceste motive, Curtea nu poate reține criticile prin raportare la dispozițiile art. 48 din Constituție. Dimpotrivă, constată că, prin acordarea beneficiului reîntregirii familiei, legiuitorul român a oferit recunoaștere și protecție căsătoriei preexistente în scopul asigurării, pe teritoriul statului român, a continuității conviețuirii soților în spiritul valorilor morale pe care instituția căsătoriei le generează în cadrul familiei.

În plus, Curtea constată că modalitatea restrictivă de redactare a textului de lege criticat este permisă de înseși reglementările europene, respectiv, Directiva Consiliului Uniunii Europene 2003/86/CE din 22 septembrie 2003 privind dreptul la reîntregirea familiei, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 251 din 3 octombrie 2003. Astfel, la art. 9 alin. (2), directiva menționată prevede că statele membre pot limita

aplicarea dispozițiilor referitoare la reîntregirea familiei la refugiații ale căror legături de familie sunt anterioare intrării pe teritoriul acestora.

În subsidiar, Curtea observă că, deși textul de lege criticat se referă doar la posibilitatea străinului beneficiar al unei forme de protecție de a solicita reîntregirea familiei, în realitate, intenția legiuitorului a vizat, în mod evident, însăși acordarea acceptului statului român în acest sens, având în vedere condițiile obiective cuprinse în art. 46 alin. (7) pe care trebuie să le întrunească cererea străinului pentru a fi admisă, care nu implică aprecieri de ordin subiectiv, ci exclusiv elemente de fapt direct demonstrabile. Astfel, dacă autoritatea competentă constată că cererea este însoțită de documentele enumerate, respectiv certificatul de căsătorie sau, după caz, dovada legăturii de rudenie, declarația solicitantului, în formă autentică, din care să reiasă că membrii de familie vor locui împreună cu acesta, copia documentului care atestă dreptul de ședere pe teritoriul României, dovada deținerii legale a spațiului de locuit, dovada mijloacelor de întreținere și asigurarea medicală a solicitantului, este evident că cererea va fi admisă, acestea fiind de natură să demonstreze în mod indubitabil caracterul real și efectiv al căsătoriei.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (5) și art. 84 alin. (1) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Amama M. Mekhleif în Dosarul nr. 11.364/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 708

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 alin. (1) lit. c) și alin. (2) din Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

În ceea ce privește critica referitoare la dispozițiile art. 84 alin. (1) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, Curtea s-a mai pronunțat, prin prisma unor critici similare și prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și convenționale ca și cele invocate de autorul prezentei excepții. Prin mai multe decizii, dintre care poate fi menționată, exemplificativ, Decizia nr. 1.222 din 5 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 19 noiembrie 2011, Curtea a reținut că textul de lege criticat oferă străinului interesat posibilitatea de a contesta în justiție legalitatea și temeinicia deciziei de returnare emise de autoritatea competentă, cererea sa urmând să fie examinată de o instanță judecătorească independentă și imparțială. În plus, invocarea dispozițiilor art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu este relevantă, întrucât prevederile internaționale amintite garantează dreptul la două grade de jurisdicție exclusiv în materie penală, or, prevederile criticate sunt de natură administrativă.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe a Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. 1 lit. c) și alin. 2 din Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice, excepție ridicată de Halis Koc în Dosarul nr. 22.907/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci, consilierul juridic GrațIELA Costache, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul consilierului juridic, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, sens în care depune note scrise la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

Astfel, arată că acțiunea în anulare a înregistrării mărcii este distinctă de acțiunea în opoziție la înregistrarea mărcii, astfel încât, fără a se încălca liberul acces la justiție, situațiile juridice diferite justifică un tratament juridic diferit, în acord cu dispozițiile art. 16 din Constituție. De asemenea, consideră că prevederile legale criticate se circumscriu rolului statului de a garanta, în cadrul economiei de piață, accesul liber la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora în condițiile legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 22.907/3/2009, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 alin. 1 lit. c) și alin. (2) din Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice**, excepție ridicată de Halis Koc într-o cauză având ca obiect anularea unei mărci.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, „deoarece acordă oricărei persoane interesate posibilitatea să formuleze o acțiune în anulare a mărcii, în condițiile în care se poate face opoziție, potrivit art. 23 din lege”. Prin acordarea a două căi de anulare a înregistrării mărcii, pentru aceleași motive și în termene diferite, se încalcă libertatea comerțului. În opinia autorului excepției, prevederile art. 48 alin. 2 din Legea nr. 84/1998, potrivit cărora „*acțiunea în anulare a mărcii poate fi introdusă oricând*”, creează o discriminare între persoanele care solicită înregistrarea mărcii cu rea-credință și persoanele vizate de dispozițiile art. 48 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 84/1998 (când înregistrarea mărcii s-a făcut cu nerespectarea art. 6 din lege), deoarece termenul în care poate fi cerută anularea pentru motivul prevăzut la art. 48 alin. 1 lit. b) din lege este de 5 ani de la data înregistrării mărcii.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate nici în urma solicitării Curții Constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. Consideră că dispozițiile legale criticate nu creează discriminări pe considerente arbitrare, iar diferența privind termenul de invocare a nulității în cazul înregistrării mărcii este justificată de natura diferită a cauzei de nulitate. Arată că, în acord cu dispozițiile art. 45 din Constituție, în cazul de față, libertatea economică este condiționată de respectarea normelor legale privind condițiile de înregistrare a mărcii și de exercitare a dreptului la marcă. Cauza de nulitate pentru rea-credință, fiind una de ordine publică, este normal ca, în cazul în care o persoană ia cunoștință despre această cauză după acordarea protecției prin înregistrarea mărcii, acesteia să i se ofere posibilitatea de a solicita anularea, iar stabilirea termenului de exercitare a acestui drept este atributul exclusiv al legiuitorului.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că dispozițiile legale criticate se aplică tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de ipoteza normelor juridice, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare și dau totodată expresie principiului constituțional al accesului liber la justiție, prin faptul că orice persoană interesată se poate adresa oricând instanței de judecată, pentru anularea înregistrării mărcii, când

aceasta a fost solicitată cu rea-credință. În același timp, consideră că prevederile legale ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate nu conțin norme de natură să împiedice exercitarea liberei inițiative și accesul persoanei la o activitate economică în condițiile legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 48 alin. 1 lit. c) și alin. 2 din Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 23 aprilie 1998, cu următorul cuprins: „*Orice persoană interesată poate cere Tribunalului Municipiului București anularea înregistrării mărcii pentru oricare dintre motivele următoare:*

[...]

c) *înregistrarea mărcii a fost solicitată cu rea-credință;*

[...]

Acțiunea în anulare pentru motivul prevăzut la alin. 1 lit. c) poate fi introdusă oricând în perioada de protecție a mărcii.”

Curtea observă că, la data sesizării sale, aceste dispoziții de lege erau modificate potrivit art. I pct. 38 din Legea nr. 66/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 9 aprilie 2010. În urma republicării Legii nr. 84/1998 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 27 mai 2010, soluția legislativă criticată se regăsește în dispozițiile art. 47 alin. (1) lit. c) și alin. (2), care au, în prezent, următorul conținut: „(1) *Anularea înregistrării mărcii poate fi cerută Tribunalului București de către orice persoană interesată, pentru oricare dintre următoarele motive:*

[...]

c) *înregistrarea mărcii a fost solicitată cu rea-credință;*

[...]

(2) *Acțiunea în anulare pentru motivul prevăzut la alin. (1) lit. c) poate fi introdusă oricând în perioada de protecție a mărcii.”*

Curtea urmează să se pronunțe asupra acestor dispoziții de lege, care, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, încalcă prevederile constituționale cuprinse în: art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 45 privind libertatea economică și art. 135 privind economia.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile legale supuse controlului de constituționalitate sunt în concordanță cu exigențele constituționale instituite prin art. 21, care consacră dreptul oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor sale legitime și de a beneficia de un proces echitabil.

Aceste dispoziții de lege stabilesc reguli procedurale privind acțiunea în anulare a înregistrării mărcii, în cazul în care aceasta a fost solicitată cu rea-credință. Fraudarea drepturilor sau intereselor legitime, printr-o conduită culpabilă conștientă, caracterizată prin incorectitudine, săvârșirea unui fapt sau act

contrar legii sau celorlalte norme de conviețuire socială, de către o persoană conștientă de caracterul ilicit al faptei sale, constituie, așadar, o cauză de nulitate a înregistrării mărcii, în virtutea principiului *fraus omnia corrumpit*.

Totodată, înregistrarea mărcii conferă titularului un drept exclusiv asupra mărcii și dreptul de acțiune contra oricărei persoane care aduce atingere dreptului său. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care, în Decizia din 2007 pronunțată în Cauza *Paefgen GmbH contra Germaniei*, a precizat că dreptul de proprietate intelectuală asupra mărcilor constituie un „bun”, a cărui respectare este asigurată prin dispozițiile art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De aceea, atingerile aduse dreptului titularului mărcii echivalează cu încălcarea dreptului său de proprietate, provocându-i prejudicii care trebuie reparate. Or, Curtea constată că normele supuse controlului de constituționalitate, departe de a constitui o încălcare a dreptului de proprietate, reprezintă un remediu juridic eficient pentru restabilirea ordinii de drept.

Pe de altă parte, Curtea observă că prevederile legale criticate reprezintă o sancțiune procedurală pentru încălcarea regulilor stabilite pentru înregistrarea mărcii, precum și o garanție a exercitării cu bună-credință a drepturilor de proprietate intelectuală, dând astfel expresie dispozițiilor art. 57 din Constituție, care stabilesc imperativ îndatorirea de a exercita drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără a încălca drepturile și libertățile celorlalți.

Cât privește termenul stabilit pentru a introduce acțiunea în anulare a înregistrării mărcii pentru rea-credință, Curtea reține că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, cărora li se subsumează și instituirea unor termene, fără ca acestea să poată fi considerate contrare dreptului oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime. În acest sens este, spre exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 1.326 din 19 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 9 decembrie 2010.

De asemenea, Curtea nu poate reține critica privind încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție. Așa cum a statuat în jurisprudența sa (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 231 din 25 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 24 iunie 2004), principiul egalității și al nediscriminării nu are semnificația introducerii uniformității în ceea ce privește tratamentul juridic aplicabil subiecților de drept. Este admisibilă diferența de tratament juridic pentru situații diferite, când aceasta se justifică în mod rațional și obiectiv.

În același sens este și jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a evidențiat că, pe baza art.14 din Convenție, o distincție este discriminatorie dacă „nu are o justificare obiectivă și rezonabilă” (a se vedea, spre exemplu, hotărârile pronunțate în Cauza *Marckx împotriva Belgiei*, 1979, în Cauza *Willis împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, 2002, în Cauza *Andrejeva contra Letoniei*, 2009).

În aceste condiții, faptul că termenul în care poate fi introdusă acțiunea în anulare a înregistrării mărcii este distinct de cel stabilit prin art. 19 alin. (1) din Legea nr. 84/1998, pentru a formula opoziție la înregistrarea mărcii, este obiectiv justificat de

diferența regimului juridic care caracterizează cele două acțiuni: acțiunea în constatarea nulității, cale judiciară, și opoziția împotriva deciziei Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci — cale administrativă. Chiar dacă sub aspectul sferei titularilor îndreptățiți și al unora dintre motivele pentru care pot fi declanșate cele două acțiuni prezintă similitudini, aceasta nu poate conduce la concluzia identității lor. Astfel, opoziția a fost pusă la dispoziția oricărei persoane interesate, care poate observa dacă cineva încearcă să înregistreze marca respectivă pentru alte produse sau servicii, astfel încât să se poată opune din timp înregistrării și folosirii în mod neloial a renumelui mărcii respective, în timp ce acțiunea în anulare se situează, în timp, ulterior înregistrării mărcii, sancționând tocmai nerespectarea condițiilor prevăzute de lege pentru înregistrarea sa validă.

De asemenea, faptul că termenul pentru introducerea unei acțiuni în anulare a înregistrării mărcii, când aceasta a fost solicitată cu rea-credință, este diferit de cel stabilit pentru introducerea unei acțiuni în anulare a înregistrării mărcii, când aceasta s-a făcut cu nerespectarea dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 84/1998, dă expresie opțiunii legiuitorului, care, în mod rațional și obiectiv, în considerarea unor situații juridice diferite, a instituit reguli procedurale distincte.

Având în vedere menirea diferită a fiecăreia dintre cele două acțiuni, Curtea constată că este pe deplin justificată instituirea unor termene diferite pentru declanșarea acestora și totodată aplicarea unui tratament juridic diferit.

De altfel, Curtea observă că reglementări similare se regăsesc și în Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE) seria L nr. 78 din 24 martie 2009. Astfel, dispozițiile art. 41 din regulament consacră posibilitatea de a formula opoziție la înregistrarea mărcii, iar cele ale art. 56, posibilitatea de a solicita anularea mărcii comunitare.

Curtea constată totodată că nici critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 45 și 135 din Constituție nu poate fi reținută. Dispozițiile art. 45 din Legea fundamentală consacră libertatea economică, constând în accesul liber pe care îl are oricare persoană la activitatea economică, posibilitatea de a manifesta libera inițiativă și de a exercita aceste drepturi „în condițiile legii”. Astfel, libertatea economică nu apare ca un drept absolut al persoanei, ci este condiționată de respectarea limitelor stabilite de lege, limite ce urmăresc asigurarea unei anumite discipline economice ori protejarea unor interese generale. Altfel spus, libertatea economică nu se poate manifesta decât în limitele impuse de asigurarea respectării drepturilor și intereselor legitime ale tuturor. În acest sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat, spre exemplu, prin Decizia nr. 99 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 15 aprilie 2011. De asemenea, în virtutea art. 135 alin. (2) din Constituție, statul are obligația să acționeze pentru apărarea intereselor generale ale societății în cadrul mecanismului complex al economiei de piață, iar operatorii economici trebuie să se integreze cadrului constituțional, în concordanță cu interesul public, la care statul este obligat să vegheze. În aceste condiții, dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate nu reprezintă altceva decât o valorificare a regulilor constituționale privind libertatea economică și economia.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 alin. (1) lit. c) și alin. (2) din Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice, excepție ridicată de Halis Koc în Dosarul nr. 22.907/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 782

din 16 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) și art. 51 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) și art. 51 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Lin Huaqing în Dosarul nr. 10.010/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă domnul Ioan Budura, în calitate de interpret autorizat de limba chineză, solicitat pentru a asigura traducerea în cauză.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că autorul acesteia învederează o problemă legată de aplicarea normelor criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.010/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) și art. 51 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Lin Huaqing într-o cauză având ca obiect cererea de anulare a unei decizii de returnare a acestuia de pe teritoriul României.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textele de lege criticate sunt lipsite de precizie și claritate cu privire la situații similare cu cea a reclamantului, „astfel încât acesta să poată avea o indicare precisă asupra normelor aplicabile în situația sa și nu protejează suficient străinii care se află în România împotriva arbitrariului și abuzurilor Oficiului Român pentru Imigrări”. Susține că legea ar trebui „să fie mai specifică pe aspectul înțelesului de ședere ilegală ca motiv de sancționare prin emiterea unei decizii de returnare, în condițiile în care, din actele depuse la dosarul cauzei rezultă clar că în speță este vorba doar despre o întârziere, motivată, la prelungirea dreptului de ședere”. Precizează că „lipsa de precizie și claritate a articolelor de lege criticate constituie un impediment pentru reclamant de a avea acces la o judecată dreaptă a cauzei sale și la obținerea unei hotărâri corecte, în condițiile în care legea nu face diferența între șederea ilegală (...) și o simplă întârziere, când străinul, din varii motive, nu a reușit să întocmească la timp dosarul de prelungire a dreptului de ședere”. Autorul excepției mai arată că refuzul prelungirii dreptului de ședere îl pune în situație de faliment și de pierdere a investițiilor realizate în România.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, precizând că acestea instituie reguli generale privind regimul șederii străinilor în România, nefiind de natură să împiedice părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești, de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează într-o societate democratică dreptul la un proces echitabil, judecat în condiții de imparțialitate și egalitate. Totodată, față de criticile privind caracterul imprecis și confuz al textelor de lege, arată că interpretarea și aplicarea acestora sunt operații ce aparțin organelor și autorităților competente în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 11 alin. (1) și art. 51 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul conținut:

— Art. 11 alin. (1): „(1) *Străinii aflați temporar în mod legal în România pot rămâne pe teritoriul statului român numai până la data la care încetează dreptul de ședere stabilit prin viză sau, după caz, prin permisul de ședere.*”;

— Art. 51 alin. (1): „(1) *Cererile de prelungire a dreptului de ședere temporară se depun personal de către solicitanți, cu cel puțin 30 de zile înainte de expirarea termenului pentru care li s-a aprobat șederea, la formațiunile teritoriale ale Oficiului Român pentru Imigrări de la locul de reședință.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse la art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces

echitabil și la art. 44 alin. (1) și (2) care garantează dreptul de proprietate privată. De asemenea, invocă și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cele ale art. 1 paragraful 1 din primul Protocol adițional la aceeași convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat cu privire la textele de lege ce formează obiectul acesteia, din perspectiva unor critici similare și prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și convenționale, respingând excepția de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

Astfel, prin Decizia nr. 1.539 din 25 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 21 ianuarie 2011, precum și prin Decizia nr. 1.645 din 16 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 18 ianuarie 2011, Curtea a reținut că argumentele formulate în motivarea pretensei neconstituționalități, prezentate și de autorul excepției de față, reprezintă, în realitate, critici referitoare la modalitatea de aplicare în practică a prevederilor de lege ce formează obiect al excepției. Or, lămurirea aspectelor legate de aplicarea și interpretarea legii în spețe individual determinate revine exclusiv instanțelor de judecată investite cu soluționarea litigiilor în cadrul cărora au fost ridicate excepțiile de neconstituționalitate, excedând competenței Curții Constituționale.

Totodată, Curtea observă că și în această cauză, la fel ca și în cele soluționate de Curte prin deciziile menționate, autorul excepției își întemeiază criticile pe lipsa din cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 a unor norme care consideră că ar fi necesare pentru clarificarea situației sale personale sau care să reglementeze aspecte similare celor care caracterizează situația sa. Instanța de contencios constituțional nu poate examina însă astfel de susțineri, întrucât, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor normative cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Aceleași constatări justifică și în prezenta cauză respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) și art. 51 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Lin Huaqing în Dosarul nr. 10.010/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 783

din 16 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocar — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroi — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Iulia Antoanella Motoc — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Valentina Bărbățeanu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Yu Meifang în Dosarul nr. 1.928/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă domnul Ioan Budura, în calitate de interpret autorizat de limba chineză solicitat pentru a asigura traducerea în cauză.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.928/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**, excepție ridicată de Yu Meifang într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva deciziei Oficiului Român pentru Imigrări de returnare a acestuia și de respingere a cererii de prelungire a dreptului de ședere în România.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține că textele de lege ce formează obiect al acesteia sunt lipsite de precizie și claritate, neîndeplinind „criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în înțelesul dat de practica jurisprudențială a Curții Europene a Drepturilor Omului”. Aceasta, deoarece textele de lege criticate nu conțin prevederi referitoare la situații similare cu cea în care se află autorul excepției, nefăcând precizări „nici asupra documentelor cerute pentru a face dovada desfășurării unei activități în conformitate cu planul de afaceri, nici asupra criteriilor de evaluare”. Ca urmare a lipsei de precizie și claritate, este afectată însăși substanța dreptului dedus judecătii, ceea ce aduce o vătămare gravă dreptului la un proces echitabil.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b): „(2) *Prelungirile ulterioare ale dreptului de ședere temporară se pot acorda dacă străinul îndeplinește următoarele condiții:*

a) *activitatea societății comerciale se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri; [...]*

(3) *Dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute în prezentul articol se face cu următoarele documente: [...]*

b) *documentele care atestă că activitatea se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri.”*

În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție și celor ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că are o bogată jurisprudență în acest domeniu, putând fi menționate, cu titlu de exemplu, Decizia nr. 219 din 17 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 187 din 25 martie 2009, sau Decizia nr. 42 din 20 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 8 martie 2011.

Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că textele de lege criticate sunt suficient de clare și precise încât destinatarii acestora să aibă o reprezentare adecvată a semnificației acestora, iar o eventuală enumerare limitativă a documentelor ce pot fi prezentate în scopul dovedirii conformității activității economice desfășurate de societatea comercială la care străinul solicitant al prelungirii dreptului de ședere este acționar sau asociat ar putea genera consecințe nefavorabile. De asemenea, Curtea a statuat că prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate nu sunt de natură să aducă atingere dreptului la un proces echitabil, întrucât etapa analizării cererii de către Oficiul Român pentru Imigrări cuprinde exclusiv operațiuni administrative, cărora nu li se aplică exigențele unui proces echitabil. În cazul contestării deciziei Oficiului Român pentru Imigrări, instanța judecătorească se va pronunța asupra plângerii în cadrul unui proces, al cărui caracter echitabil nu poate fi însă afectat de cerința prevăzută de textele de lege criticate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Yu Meifang în Dosarul nr. 1.928/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 784

din 16 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 82 alin. (1) și (3) lit. a) pct. (i) și art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 80 alin. (3) lit. a) și art. 82 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Sergiu Cazacu în Dosarul nr. 2.591/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că nu se justifică reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.591/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 80 alin. (3) lit. a) și art. 82 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**, excepție ridicată de Sergiu Cazacu într-un litigiu privind regimul străinilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate referitoare la decizia de returnare încalcă art. 53 din Constituție, întrucât restrâng „dreptul la libera circulație, dreptul la asociere etc.”. În ce privește textul care reglementează contestarea deciziei de returnare, arată că prin soluționarea cauzei în termen de 30 de zile și prin rămânerea irevocabilă a hotărârii, fără dreptul de a exercita o cale de atac, este nesocotit art. 21 din Constituție, încălcându-se și principiul dublului grad de jurisdicție.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că prevederile de lege criticate nu sunt contrare dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 80 alin. (3) lit. a) și art. 82 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România. Din notele scrise care cuprind motivarea excepției, rezultă că autorul acesteia se referă la textele din varianta ordonanței de urgență republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 8 martie 2004, modificată prin Legea nr. 56/2007 pentru

modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 26 martie 2007. Curtea observă însă că, în temeiul art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2007 privind înființarea Oficiului Român pentru Imigrări prin reorganizarea Autorității pentru străini și a Oficiului Național pentru Refugiați, precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 26 iunie 2007, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 a fost din nou republicată, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008. Ca urmare a renumerotării, textele de lege criticate se regăsesc în prezent la art. 82 alin. (1) și (3) lit. a) pct. (i) și art. 84 alin. (1), acestea urmând să fie examinate de Curte în cadrul controlului de neconstituționalitate. Prevederile legale criticate au următoarea redactare:

— Art. 82 alin. (1) și (3) lit. a) pct. (i): „(1) *Decizia de returnare constituie actul administrativ al Oficiului Român pentru Imigrări sau al formațiunilor sale teritoriale, prin care străinii prevăzuți la art. 81 alin. (1) sunt obligați să părăsească teritoriul României.* [...]”

(3) *Decizia de returnare dă posibilitatea străinului să părăsească țara neînsoțit, astfel:*

a) *în termen de 15 zile, pentru:*

(i) *străinul a cărui ședere a devenit ilegală;”.*

Străinii la care se referă art. 81 alin. (1) sunt cei care au intrat ilegal, a căror ședere pe teritoriul României a devenit ilegală, a căror viză sau drept de ședere a fost anulat sau revocat, cei cărora li s-a refuzat prelungirea dreptului de ședere temporară, cei cărora le-a încetat dreptul de ședere permanentă, precum și foștii solicitanți de azil.

— Art. 84 alin.(1): „(1) *Decizia de returnare poate fi contestată în termen de 10 zile de la data comunicării la Curtea de Apel București, în cazul în care aceasta a fost emisă de Oficiul Român pentru Imigrări, sau la curtea de apel în a cărei*

rază de competență se află formațiunea teritorială care a emis decizia de returnare. Instanța soluționează cererea în termen de 30 de zile de la data primirii acesteia. Hotărârea instanței este irevocabilă.”

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 21 — „*Accesul liber la justiție*” și art. 53 — „*Restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți*” din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat cu privire la textele de lege ce formează obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală și prin prisma unor critici similare. În acest sens este Decizia nr. 867 din 10 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 583 din 4 august 2008, prin care Curtea a observat că rațiunea reglementărilor criticate rezidă în necesitatea controlului pe care statul trebuie să îl exercite asupra fenomenului migraționist, prin impunerea respectării anumitor obligații de către străinii care au dobândit dreptul de ședere temporară pe teritoriul României. Or, câtă vreme șederea străinului nu mai îndeplinește condițiile prevăzute prin lege, este firesc ca acesta să fie obligat să părăsească teritoriul României. Totodată, Curtea a reținut că accesul liber la justiție nu presupune accesul la toate structurile judecătorești și la toate mijloacele procedurale prin care se îndeplinește justiția, iar dreptul la două grade de jurisdicție este garantat — astfel cum rezultă din prevederile art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — exclusiv în materie penală, or prevederile criticate sunt de natură administrativă.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată cu acel prilej și considerentele ce au stat la baza acesteia își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 82 alin. (1) și (3) lit. a) pct. (i) și art. 84 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Sergiu Cazacu în Dosarul nr. 2.591/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

